

BRIEVEN

Pensioen

Peet Vogels gaf vorige maand in *BN De Stem* aan hoe wordt omgegaan met onze pensioenpremies. Beleggingen met deze premies gebeuren volgens het Financiële ToetsingsKader (FTK). Door de rentestand – waarvan de Europese Centrale Bank zegt dat deze laag zal blijven – wordt per jaar 7 miljard euro minder aan de pensioenreserves toegevoegd. Dit komt doordat de staatsleningen met hogere renten, door aflossingen worden vervangen door staatsleningen met aanzienlijk lagere renten.

Andere alternatieven met weinig risico zijn beleggingen in huurhuizen, tolwegen en de op handen zijnde energietransitie. Deze leveren een beter rendement op en geven langjarige opbrengsten. De specialisten pleiten niet voor een tussentijdse aanpassing, dit omdat dat niet handig is en niet goed van pas komt? Deze moet volgen uit een nieuw pensioenstelsel. Dus leidt het huidige FTK, door miljarden euro's minder rente per jaar, tot meer kortingen.

Het hoofd Beleggingen van de Metaalpensioenfonds zegt: „Als het FTK verandert, passen wij de beleggingen aan.“ Met andere woorden, een andere wijze van beleggen levert een beter rendement op, met hogere pensioenreserves, een stop op de kortingen en toepassing van de indexering. Wanneer is de regering bereid de nadelige FTK-regels aan te passen? Na de eerstvolgende verkiezingen?

Alphons Franssen
Eten-Leur

Paardenpoep

In reactie op de brief van dhr. Willems van 1 maart: het zou inderdaad fijn zijn als we wat meer rekening hielden met elkaar. Nu gaat het over de ergernis van paardenpoep, als ruiter ben je niet anoniem en of jouw paard nu wel of niet net gepoept heeft, je krijgt al gauw allerlei verwensingen naar je hoofd.

Ik zou als ruiter ook liever in de berm rijden, maar dat is helaas door al het plastic, glas en de vele blikjes, vaak achterloos weggesmeten door fietsers en wandelaars, een gevaar voor mijn paard.

Omdat deze vervuilers vaak anoniem zijn, komen zij er zonder verwensingen mee weg. En hoewel paardenpoep niet fijn is, bestaat het voor 100 procent uit organisch materiaal wat weer volledig op gaat in de natuur. Dit in tegenstelling met al het blik, glas en plastic. Het is ook vrij droog, zodat je het makkelijk af kunt borstelen in tegenstelling tot bijvoorbeeld hondenpoep.

Maar nogmaals, als iedere ruiter, fietser, wandelaar, automobilist die zich ergert aan wat een ander achterlaat, zelf het goede voorbeeld zou geven, kwamen we denk ik al een heel eind.

C. Schoutens
Standaardbuiten

Wat eten we vandaag?

Elke dag een lekker en eenvoudig gerecht. Ingrediënten? 'Maar' zeventien op 1-3-2019. Het recept voor mac & cheese met krab: onder andere 250 gram krabvlees, 4 krabpoten, 250 ml slagroom, parmezaan, mozzarella, voor mij onbekend fontina, pank, enzovoorts.

Zijn er nu echt mensen die dit recept maken of is het bladvulling van de krant? Mij irriteren deze 'eenvoudige' recepten.

J.J. Dries
Bergen op Zoom



#doeslief heeft misschien iets te veel gebiedende wijs in zich. Ik zou de hashtag #HoeHeurt-HetEigenlijk als alternatief willen voorstellen

– Marc-Jan Jansen op Twitter.



Dat je in de file staat en mevrouw achter je is erg boos op de file. Leuke tv in je achteruitkijkspiegel #doeslief

– Pieter Veenstra geeft op de dag dat SIRE nieuwe campagne start. direct komische draai aan motto.



Het hele werkwoord is 'doeslieven': ik doeslief, ik doesliefde, ik heb ge-doesliefd, niet te verwarren met 'ik heb gedoucht, lief'

– Toalliefhebber Wim Daniëls over #doeslief.

Meningen



Ingezonden brieven en opiniestukken vindt u ook op de website van BN DeStem: bndestem.nl/opinie



De Opiniegids zijn een platform voor debat. De verhalen mogen bij voorkeur niet langer zijn dan 700 woorden.



Stuur uw lezersbrief (max. 200 woorden) naar: meningen@bndestem.nl Vermelding naam en adres is verplicht, zonder plaatsen we brief niet.

Meer welwillende CEO's nodig om vrouwen met achterstand op arbeidsmarkt vooruit te helpen

Bijstandsvrouw wil aan de slag

De top van het bedrijfsleven kan een enorme bijdrage leveren aan het terugdringen van het aantal vrouwen in de bijstand. Creativiteit en welwillendheid zijn daarbij de toverwoorden.

Hashima Rehorst
Nora Kasrioui
GASTOPINIE

Bepaalde veranderingen gaan tergend langzaam. Soms heb je een brekijzer nodig om een verandering te forceren, zoals een vrouwenquotum. Meestal wordt er bij quota voor vrouwen gesproken over topvrouwen die door het glazen plafond moeten breken. Dat is ook zeker van belang.

Er is echter een veel grotere groep vrouwen die onze aandacht nodig heeft. Dat zijn de bijstandsvrouwen die op zoek zijn naar een normaal inkomen, een vloer om op te staan. Dat is wel iets anders dan een plafond waar je doorheen moet slaan voor je eigen ontwikkeling, een vervolgstap op een riant inkomen.

Bijstandsvrouwen zijn op zoek naar een baan om in hun basisbehoeftes te voorzien en daarmee ook kansen op groei te realiseren. Op zoek naar sociale vooruitgang voor henzelf en hun gezinsleden.

Coalition of the willing

Om meer bijstandsvrouwen aan het werk te helpen heb je een *coalition of the willing* nodig. Dit zijn vooruitstrevende, welwillende leiders van bedrijven en organisaties. Originele denkers die niet alleen bijstandsvrouwen serieuze kansen

willen geven, maar ook beseffen dat diversiteit bijdraagt aan de kwaliteit van het bedrijf. En dat inclusiviteit ook van meerwaarde is voor de maatschappij.

Gemeentes zien zichzelf geconfronteerd met verschillende 'bijstandsopgaves'. Eén van die opgaves is hoe ze meer mensen uit de bijstand kunnen krijgen. Er is een gedegen oplossing nodig om meer bijstandsvrouwen aan een baan te helpen. Hier kan het bedrijfsleven een positieve en verbindende rol van belang.

Tijdens de netwerk-lunch verkennen CEO's samen met de vrouwen hun kansen op de arbeidsmarkt

spelen, bijvoorbeeld door meer werk specifiek beschikbaar te stellen voor bijstandsvrouwen. Dat vraagt niet alleen om maatwerk, maar ook om een originele aanpak.

Blind dates

Een voorbeeld van zo'n aanpak is het Bredase initiatief van de vrouwenrechtenorganisatie Brood en Rozen: Bijstandsvrouw date Topman. Vooraanstaande CEO's uit de private en publieke sector komen al een aantal jaren op rij samen bij restaurant Boswachter Liesbosch



▲ Tijdens een eerdere editie van Bijstandsvrouw date Topman, ging onder andere de Bredase burgemeester Paul Depla in gesprek met bijstandsvrouwen. ARCHIEFFOTO JOYCE VAN BELKOM/FOTOPROFS

wanneer iemand lange tijd niet gewerkt heeft. In zo'n geval past iemand vaak niet meer in een standaardfunctie. Dan is het met elkaar even zoeken. Maatwerk is essentieel om een vrouw uit de bijstand een kans te kunnen geven in een functie te groeien. Hier is ook de wil nodig om er iets moois van te maken. Daadkrachtige, welwillende CEO's met uithoudingsvermogen dus, een *coalition of the*

willing. Zij bewijzen de waarde van de vernieuwing en fungeren als voorbeeldfunctie voor andere topmannen en -vrouwen van bedrijven.

Werkgeversvereniging

De groep CEO's die voldoende vrouwen uit de bijstand helpt, moet nog veel groter worden. Hiervoor hebben we de hulp van VNO-NCW, de Brabants-Zeeuw-

se Werkgeversvereniging dringend nodig. We roepen ze bij deze op samen met ons invulling te geven aan het invoeren van een quotum voor vrouwen uit de bijstand.

■ Hashima Rehorst neemt deel aan de vierde editie van *Bijstandsvrouw date Topman*. Nora Kasrioui is oprichter Brood en Rozen en initiatiefnemer van o.a. *Bijstandsvrouw date Topman*.

Imagoschade door onderwijsstaking

Ingrid van Trigt
GASTOPINIE

Aleen tijdje terug aangekondigd, maar nu met rasse schreden naderend: de actietweek van het onderwijs met als hoogtepunt de landelijke stakingsdag op 15 maart. Duizenden leerkrachten in alle sectoren van het onderwijs leggen het werk neer. Hoezeer ik het ook eens ben met de redenen waarom er gestakt wordt, heb ik moeite met de vorm. Ik geef drie redenen waarom deze staking wellicht meer schade toebrengt aan het imago van het onderwijs dan dat ze daadwerkelijk iets oplevert.

Op de eerste plaats is staken niet iets unieks. De afgelopen jaren zijn er al veel beroepsgroepen geweest die voor korte of langere tijd het werk neefden, omdat gesprekken tussen vakbonden en politiek niet het gewenste resultaat hadden. Onderwijzend Nederland plaatst zich met deze maatschappelijke staking tussen de KLM-piloten, de regionale vervoerders en de industriële sector. Is staken dan nog wel zo'n effectief protestmiddel? Is er voor en door alle creatieve mensen binnen het onderwijs niets anders te verzinnen? Ten tweede dwingt de actieweek van 11 tot en met 15 maart iedere leraar of docent tot het maken

van een keuze. Je doet mee of niet. Meedoen betekent de petitie ondertekenen en naar Den Haag op 15 maart. Niet meedoen betekent op 15 maart gewoon op het fietsje naar school en met argusogen bekeken worden. Je bent immers een afvallige. De actieweek kan de verhoudingen binnen een onderwijs-

instelling behoorlijk op scherp zetten. Deze onrust zal ook buiten de schoolmuren merkbaar zijn. Mijn derde argument is dat staken de minst sympathieke manier van protesteren is. Anderen moeten rekening houden met de consequenties die de staking met zich meebrengt. Ouders van jongere kinderen en bedrijven zijn drukzoekende naar een passende oplossing, omdat hun kroost deze dag niet naar school gaat en hun medewerkers en massa een vrije dag opnemen. Uiteraard is er het besef dat staken het laatste redmiddel is, maar de overlast blijft.

Kort samengevat: staken verliest door de frequentie zijn waarde als

pressemiddel: die leraren gaan ook al staken. Ook zorgt de staking voor imago-verlies, omdat deze tweestrijd zaait die ook buiten de schoolmuren voelbaar zal zijn. En tot slot levert staken organisatorisch behoudelijk wat ongemak op bij ouders en bedrijven.

Dat er iets moet gebeuren is evident, maar laat het imago van het onderwijs hieronder niet lijden. Dat heeft al genoeg te verduren met overvolle klassen, lerarentekorten, steeds mondiger wordende jongeren en dito ouders.

■ Ingrid van Trigt uit Kaatsheuvel is docente Nederlands op een middelbare school in Tilburg.